

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: **M. K.**, bytom V., proti žalovaným: **1/ B. U.**, bytom B., **2/ L. R.**, bytom B., v dovolacom konaní obaja právne zastúpení JUDr. M. Š. CSc, advokátom, B., **o určenie neplatnosti darovacej zmluvy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 20 C 52/2001, o dovolaní žalovaných 1/ - 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. mája 2009 sp. zn. 3 Co 96/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaných 1/ - 2/ **o d m i e t a .**

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom zo dňa 17. 10. 2007 č. k. 20 C 52/2001-238 určil, že darovacia zmluva zo dňa 19. 06. 2000 uzatvorená medzi žalobkyňou, žalovanou v 1. rade a žalovaným v 2. rade, predmetom ktorej je darovanie nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom území D., zapísanej v Správe katastra pre hlavné mesto SR Bratislava, pracovisko Bratislava IV na liste vlastníctva č. X ako parcela č. X - záhrada vo výmere X m², parc. č. X - zastavané plochy vo výmere X m², rodinný dom stojaci na parc. č. X, súpisné číslo X, je neplatná. Žalovaným 1/ - 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 110.704,00-Sk na účet právneho zástupcu žalobkyne do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Prvostupňový súd pri rozhodovaní vychádzal zo zistenia, že darovaciu zmluvu za žalobkyňu a žalovaného 2/ podpísala žalovaná 1/. Za

žalobkyňu žalovaná 1/ konala na základe plnomocenstva, ktoré okrem splnomocnenia k úkonom vo veci prehlásenia médií a stavebného povolenia oprávňovalo žalovanú 1/ aj na úplne zastupovanie žalobkyne vo veci darovania už vyššie špecifikovaných nehnuteľností v podiele 3/4. Ďalej zo zistenia, že podľa odborného vyjadrenia Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ v Bratislave č. ČES: VKE-4719/KEÚ-EXP-2001 zo dňa 20.07.2001 boli porovnávané fotokópia splnomocnenia a jeho originál, ktoré sa zhodujú rezom písomných a číselných znakov, vzájomnou polohou obsahovo zhodných častí na lícnej strane, obsahom, formou a vzájomnou polohou odtlačkov notárskych pečiatok na rubovej strane, obsahom a formou zápisov v odtlačkoch, podpismi a ich vzájomnou polohou; na lícnej strane predloženej fotokópie v porovnaní s originálom splnomocnenia chýba text v znení: „úplné zastupovanie vo veci darovania podielu vo výške 3/4 na nehnuteľnostiach rod. domu v k. ú. D. p. č. X a p. č. X s. č. X LV č. X vrátane podpísania darovacej zmluvy návrhu na vklad a prevzatie listu vlastníctva a vzdania sa opravných prostriedkov voči rozhodnutiam príslušného katastrálneho úradu", ktorý sa na origináli nachádza pod riadkom textu „Na Vyhládke 26-38 v DNV". Chýba aj ručne napísaný dátum 12. 06. 2000 a text: „udelenú plnú moc prijímam s podpisom U.", ktorý text sa nachádza v dolnej polovici listiny a tiež, že podľa záveru odborného vyjadrenia KEÚ PZ BA zo dňa 31.01.2002 č. VKE-4719/KEÚ-EXP-2001 originál splnomocnenia a jeho kópia boli napísané na druhovo zhodnom elektronickom písacom stroji a že kópia predmetnej listiny je kópiou jej originálu a text začítajúci slovami „úplné zastupovanie" končiaci slovami „katastrálneho úradu" bol do originálu splnomocnenia dodatočne dopisovaný. Preto na základe zisteného skutkového stavu a po právnom posúdení v zmysle ustanovení § 628 ods.1, 2 OZ v spojení s § 31 ods.1 OZ a § 39 OZ dospel k záveru, že darovacia zmluva je neplatná. V dôvodoch rozhodnutia ďalej uviedol, že pri právnom úkone darovania sa vyžaduje vôľa darovať a tento prejav vôle je podstatnou náležitosťou každého právneho úkonu. V danom prípade, aj napriek doplnenému dokazovaniu výsluchom svedkov tak, ako uložil súdu prvého stupňa Krajský súd v Bratislave po vrátení veci, pri hodnotení dôkazov vychádzal predovšetkým z výsledkov kriminalisticko-technického skúmania, z ktorých jednoznačne vyplýva, že do originálu splnomocnenia bola časť týkajúca sa splnomocnenia žalovanej 1/ na zastupovanie žalobkyne vo veci darovania podielu na nehnuteľnostiach, dodatočne dopisovaná. Mal za to, že predmetná plná moc teda neobsahuje prejav vôle žalobkyne, ktorým by žalovanú 1/ splnomocnila na darovanie nehnuteľností, nemohlo teda dôjsť k platnému darovaniu a darovacia zmluva je neplatná.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovaných 1/ - 2/ rozsudkom zo dňa 14. 05. 2009 sp. zn. 3Co 96/2008 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd konštatoval, že súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav veci a jeho právny záver je zákonu zodpovedajúci. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol že žalovaný 1/ - 2/ v odvolaní neargumentujú skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvého stupňa zisteného stavu alebo jeho právneho hodnotenia, ani takými, o ktorých by súd prvého stupňa pri rozhodovaní o veci nebol mal vedomosť alebo ktoré by nebol uvážil. Z konania pred súdom prvého stupňa i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privediť iné právne hodnotenie stavu veci. Pokiaľ teda súd prvého stupňa uzavrel, že predmetná plná moc neobsahuje prejav vôle žalobkyne, ktorým žalovanú 1/ splnomocnila na darovanie nehnuteľností, nemohlo dôjsť k darovaniu a darovacia zmluva je neplatná, jeho právny záver je správny. Prejav vôle je podstatnou náležitosťou každého právneho úkonu a v prípade, že táto náležitosť chýba, je právny úkon absolútne neplatný podľa § 39 OZ a neplatnosť tohto právneho úkonu nastáva zo zákona a od počiatku. V danom prípade so zreteľom na konkrétnu situáciu na oboch stranách s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania právny úkon nie je možné označiť inak ako za úkon v rozpore s dobrými mravmi. So zreteľom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podali včas dovolanie žalovaní 1/ - 2/ ktorého prípustnosť dôvodili podľa § 241 ods. 2 písm. b), c), a d) O.s.p. a žiadali, aby dovolací súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec vrátil súdu na nové konanie a rozhodnutie. Dovolanie odôvodnili tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, spočívajúcou v nesprávnom vyhodnotení jednotlivých dôkazov, ktoré žalovaní produkovali počas celého priebehu konania. Osobitne zdôraznili, že nebol dostatočne v rámci vykonaného dokazovania vyhodnotený podanie - doplnenie podania zo dňa 14.01. 2008 a výpoveď Dr. S..

Žalobkyňa sa k dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal

predovšetkým jeho prípustnosť. Dospel pritom k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania sú upravené v ustanoveniach § 237, § 238 a § 239 O.s.p. V ustanovení § 237 O.s.p. sú stanovené podmienky prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu bez ohľadu na jeho procesnú formu. Ustanovenie § 238 O.s.p. upravuje dôvody prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme rozsudku a v ustanovení § 239 O.s.p. sú uvedené dôvody prípustnosti dovolania, ktoré smerujú proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme uznesenia.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Podmienky prípustnosti dovolania bolo preto potrebné skúmať v zmysle § 238 O.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Dovoláním žalovaných 1/ -2/ je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 O.s.p., proti ktorým je dovolanie prípustné; prípustnosť jeho dovolania preto z tohto ustanovenia nevyplýva.

Dovolanie by vzhľadom na uvedený záver bolo procesne prípustné, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., ku ktorým je dovolací súd povinný prihliadnuť (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto zákonnú povinnosť, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a) až g) O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa

zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom). Prípustnosť dovolania z hľadiska § 237 O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolatelia tvrdia, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O.s.p., ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonom ustanovení skutočne trpí.

Žalovaní 1/ - 2/ v dovolaní nenamietali, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a) až e) a g) O.s.p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalovaní v dovolaní uviedli že okresný ani krajský súd sa nezaoberal predloženým dôkazmi a to skutočnosťou že žalovaná 1/ sa starala o údržbu nehnuteľnosti ako i tým, že odvolací súd sa nezaoberal chronológiou peňažných operácií, a to ani dotazom na bankovú inštitúciu pre porovnanie tvrdení.

Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.) a nie účastníkov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcich k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p.; v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999 uviedol, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f) O.s.p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. S poukazom na obsahovo zhodné závery, ku ktorým dospel odvolací súd aj v prejednávanej veci, možno preto konštatovať, že nevykonaním žalovanými navrhovaného dokazovania nedošlo k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Dovolací súd môže v dovolacom konaní prihliadnuť k takýmto namietaným nedostatkom len v prípade, ak je splnený základný predpoklad prípustnosti dovolania (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Z hľadiska dovolateľmi tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné. Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Pokiaľ ide o dôvod dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p., teda že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení, tento dôvod môže byť odôvodnením dovolania taktiež len v prípade, ak je dovolanie prípustné.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Teda i keby tvrdenia dovolateľov boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľmi vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaných 1/ - 2/ v súlade s § 218 ods. 1 písm. c) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Riadiac

sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní neboli žalovaní 1/ - 2/ úspešní; právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalobkyni (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodala návrh na priznanie náhrady týchto trov (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2011

JUDr. Jana B a j á n k o v á, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť :

Hrčková Marta